

DAVID NICHOLLS

De eerste dag

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De toekomst

VRIJDAG 15 JULI 1988

Rankeillor Street, Edinburgh

‘Volgens mij gaat het erom dat je iets doet wat doorslaggevend is,’ zei ze. ‘Je weet wel, echt iets veranderen.’

‘Hoe bedoel je, de wereld veranderen of zo?’

‘Niet de hele godganse wereld. Gewoon het kleine stukje om je heen.’

Ze zeiden even niets. Hun lichamen lagen verstrengeld in het eenpersoonsbed. Toen begonnen ze allebei met schorre voor-dag-en-dauw-stemmen te lachen. ‘Niet te geloven dat ik dat zei,’ kreunde ze. ‘Klonk best banaal, hè?’

‘Een beetje banaal.’

‘Ik probeer een beetje inspirerend te zijn! Ik probeer jouw ranzige ikje een beetje op te krikken voor het avontuur dat je tegemoet gaat.’ Ze draaide zich naar hem toe. ‘Niet dat

je dat nodig hebt. Ik vermoed dat jij je toekomst helemaal uitgestippeld hebt. Je hebt vast ergens een schemaatje of zoiets liggen.'

'Niet echt.'

'Maar wat ga je dan doen? Wat staat er voor groots op het programma?'

'Nou, mijn ouders gaan mijn spullen ophalen, die bij hen thuis dumpen en dan ga ik een paar dagen in hun appartement in Londen zitten, paar vrienden zien. Dan Frankrijk...'

'Goh, leuk...'

'Dan China misschien, kijken hoe het daar is, dan misschien naar India, beetje rondreizen...'

'Réizen,' zuchtte ze. 'Zó voorspelbaar.'

'Wat is er mis met reizen?'

'Ik zou het eerder het mijden van de realiteit noemen.'

'Volgens mij wordt de realiteit overschat,' zei hij, in de hoop dat dit mysterieus en charismatisch over zou komen.

Ze snoof. 'Ach, er zal wel niks mis mee zijn, voor mensen die het zich kunnen veroorloven. Waarom zeg je niet gewoon: ik ga twee jaar op vakantie? Dat is precies hetzelfde.'

'Omdat reizen je geest verruimt,' zei hij, terwijl hij op zijn elleboog omhoogkwam en

haar kuste.

‘O, nou volgens mij ben jij nu al behóórlijk ruimdenkend,’ zei ze, terwijl ze haar gezicht afwendde, eventjes in ieder geval. Ze lieten zich weer op het kussen zakken. ‘Hoe dan ook, ik had het niet over wat je volgende maand doet, ik bedoelde de toekomstige toekomst, als je, weet ik veel...’ Ze zweeg, alsof ze een of andere fantastische gedachte tevoorschijn toverde, iets als een vijfde dimensie. ‘... véértig bent of zo. Wat wil je zijn als je veertig bent?’

‘Véértig?’ Ook hij leek te worstelen met het concept. ‘Geen idee. Mag ik “rijk” zeggen?’

‘Gèt nee, dat is zó oppervlakkig.’

‘Oké, “beroemd” dan.’ Hij begon in haar nek te snuffelen. ‘Beetje morbide dit, vind je niet?’

‘Het is niet morbide, het is... spannend.’

‘Spannend!’ Hij imiteerde haar stem nu, haar lichte accent, probeerde haar dommig te laten klinken. Dat had ze vaak, dat kakkineuze jongens gekke stemmetjes opzetten, alsof een accent nou zo vreemd en zonderling was. Het was niet de eerste keer dat ze een geruststellende huivering van afkeer voor hem voel-

de. Ze schoof een eindje opzij, tot ze met haar rug tegen de koelte van de muur aan lag.

‘Ja, spannend. Het is toch de bedoeling dat we het spannend vinden? Al die mogelijkheden. Net als de rector magnificus zei: “De wijd openzwaaiende deuren naar mogelijkheden...” ’

‘ “Jullie namen in de kranten van morgen...” ’

‘Kleine kans.’

‘Maar jij vindt het dus spannend?’

‘Ik? God nee, ik kraam onzin uit.’

‘Ik ook. Jezus...’ Hij draaide zich opeens om en strekte zijn hand uit naar de sigaretten op de grond naast het bed, alsof hij zijn zenuwen onder controle wilde brengen. ‘Veertig jaar. Veertig. Godskolere.’

Ze glimlachte om zijn benauwdheid en besloot er een schepje bovenop te doen. ‘Maar wat dóe jij als je veertig bent?’

Hij stak peinzend zijn sigaret op. ‘Tja, weet je wat het is, Em...’

‘Em? Wie is Em?’

‘Zo noemen ze jou. Dat heb ik gehoord.’

‘Ja, vriénden noemen me Em.’

‘Ja, dus, mag ik je Em noemen?’

‘Vooruit dan maar, Déx.’

‘Nou, ik heb dus eens even na zitten denken over dat hele oud worden en ik heb besloten dat ik precies zo wil blijven als ik nu ben.’

Dexter Mayhew. Ze gluurde door haar pony heen omhoog naar hem – hij zat tegen het goedkope gecapitonneerde hoofdeinde van vinyl geleund – en zelfs zonder haar bril was het haar duidelijk waarom hij precies zo zou willen blijven. Met zijn ogen dicht, de sigaret loom vastgeplakt aan zijn onderlip en het licht van de ochtendschemer dat de zijkant van zijn gezicht door het rode filter van de gordijnen verwarmde, wist hij er altijd uit te zien alsof hij voortdurend poseerde voor een foto. Emma Morley vond ‘knap’ een stom woord, maar eigenlijk bestond er geen andere uitdrukking voor, behalve misschien ‘mooi’. Hij had zo’n gezicht waarvan je je bewust was dat er botten onder de huid zaten, alsof zelfs zijn kale schedel aantrekkelijk zou zijn. Een subtiele neus, ietwat glimmend van het vet, en een donkere huid onder zijn ogen die er bijna gekneusd uitzag: een ereteken vanwege al het roken en al die avonden tot diep in de nacht opzettelijk verliezen met strippoker van kostschoolmeisjes. Hij had iets katachtigs: smalle wenkbrauwen, een pruilerig zelfbewust

mondje, iets te donkere en te volle lippen – zij het nu droog en gebarsten, en roodgekleurd door Bulgaarse wijn. Godzijdank was zijn haar afschuwelijk, kort van achteren en aan de zij-kanten, maar met een belachelijk kuifje van voren. Welke gel hij ook gebruikt had, die was nu uitgewerkt en de kuif zag er parmantig pluizend uit, als een suf hoedje.

Met nog steeds gesloten ogen blies hij rook door zijn neusgaten. Hij had heel goed in de gaten dat er naar hem gekeken werd, want hij duwde een hand onder zijn oksel, zodat zijn borst- en armspieren opbolden. Hoe kwam hij aan die spieren? Zeker niet van iets sportiefs, tenzij je naaktzwemmen en biljarten daartoe rekende. Waarschijnlijk was het gewoon die soort blakende gezondheid die werd doorgegeven in de familie, samen met aandelen en effecten en mooie meubels. Knap dan maar, of misschien toch mooi, met zijn geruite boxer-short omlaaggetrokken tot zijn heupbeen. En op de een of andere manier hier, in haar eenpersoonsbed in haar piepkleine huurkamertje na vier jaar universiteit. Knap!? Wie denk je wel niet dat je bent, Jane Eyre? Doe normaal. Gebruik je verstand. Laat je niet meeslepen.

Ze pulkte de sigaret uit zijn mond. ‘Ik kan

me jou wel voorstellen als veertigjarige,' zei ze, met een vleugje venijn in haar stem. 'Ik zie het al helemaal voor me.'

Hij glimlachte zonder zijn ogen te openen. 'Vertel.'

'Oké...' Met het dekbed onder haar oksels schoof ze omhoog in het bed. 'Je rijdt in een sportwagen met een open dak in Kensington of Chelsea of zo'n soort plek en het verbazingwekkende van die auto is dat hij stil is, omdat alle auto's stil zijn in, weet ik veel... 2006?'

Hij kneep zijn ogen samen om het sommetje te maken. '2004...'

'En die auto zweeft vijftien centimeter boven de grond over King's Road en je hebt een buikje dat als een kussentje onder je met leer beklede stuur genesteld zit en van die open handschoenen, dunner wordend haar en geen kin. Je bent een grote man in een kleine auto met de gebronsde kleur van een bedropen kalkoen...'

'Zullen we het dan maar over iets anders hebben?'

'En naast je zit een vrouw met een zonnebril, je derde, nee, vierde echtgenote, beeldschoon, een fotomodel, nee, een éx-fotomodel, drieëntwintig, je hebt haar ontmoet toen

ze bij een autoshow in Nice of zo over een motorkap gedrapeerd lag, en ze is verbluffend en zo dom als het achtereind...'

'Goh, nou, klinkt leuk. Nog kinderen?'

'Geen kinderen, alleen drie echtscheidingen, en het is een vrijdag in juli en jullie zijn op weg naar een of ander huis buiten de stad en in de piepkleine kofferbak van jouw zweefauto liggen tennisrackets en croquethamers en een mand met mooie wijn en Zuid-Afrikaanse druiven en stakkertjes van slakjes en asperges en de wind strijkt door je haar en je bent heel, heel tevreden met jezelf, en vrouw nummer drie, vier, wat dan ook, lacht naar je met zo'n beetje tweehonderd stralend witte tanden en je lacht terug en probeert niet te denken aan het feit dat jullie elkaar niets, maar dan ook helemaal niets te zeggen hebben.'

Opeens stopte ze. Je klinkt gestoord, zei ze tegen zichzelf. Probeer alsjeblieft om niet gestoord te klinken. 'Maar natuurlijk zijn we lang voor die tijd allemaal al omgekomen in een atoomoorlog!' zei ze opgewekt, hoewel hij haar nog steeds fronsend aan zat te kijken.

'Misschien kan ik dan maar beter gaan. Als ik zo oppervlakkig en corrupt ben...'

‘Nee, niet weggaan,’ zei ze, een beetje té snel. ‘Het is vier uur ’s ochtends.’

Hij schoof door het bed tot zijn gezicht nog maar een paar centimeter van dat van haar was. ‘Ik weet niet waar je dit allemaal vandaan haalt, je kent me amper.’

‘Ik ken jouw soort.’

‘Soort?’

‘Ik heb je gezien, beetje rondhangen bij moderne letterkunde, blaten tegen elkaar, chique etentjes in smoking organiseren...’

‘Ik héb niet eens een smoking. En blaten doe ik al helemaal niet...’

‘Beetje dobberen op een jacht op de Middellandse Zee tijdens de grote vakanties, bla bla bla...’

‘Maar als ik dan zo afschuwelijk ben...’ Zijn hand lag nu op haar heup.

‘Inderdaad.’

‘... waarom ga je dan met me naar bed?’ Zijn hand lag op het warme zachte deel van haar dijbeen.

‘Volgens mij ben ik niet met je naar bed geweest, toch?’

‘Tja, dat hangt ervan af.’ Hij boog voorover en kustte haar. ‘Wat je daaronder verstaat.’ Zijn hand lag op haar stuitje, zijn been gleed tus-